

Elevudtalelser

Skrivekunstskolen var inspirerende, sjovt og lærerigt. En af de ting, som jeg har taget med mig derfra, er evnen til at reflektere over, hvad der for mig er god litteratur. Gennem læsning af hinandens tekster og udvalgt litteratur blev jeg tvunget til at forholde mig til, hvad det berørte i mig og hvorfor. Det er noget, jeg har haft gavn af

på mine senere ophold på skriveskoler samt på min uddannelse, Nordisk Sprog og Litteratur på

»Det er noget, jeg som psykisk sårbar person stadig tænker tilbage på og værdsætter meget.«

Aarhus Universitet. I trygge rammer blandt søde og imødekommende mennesker og store

mængder kaffe, fik jeg muligheden for at dykke ned i, hvad jeg havde på hjerte samt undersøge alle kroge af den litteratur, som jeg fandt interessant. Det er noget, jeg som psykisk sårbar person stadig tænker tilbage på og værdsætter meget. Et semester på Skrivekunstskolen kan kun anbefales.

LAURA, E17

Mads Mygind opfordrede mig i sin tid til at starte på Skrivekunstskolen. Han var min skrive lærer på Ry Højskole, og her fik jeg en smagsprøve på, hvordan det er at skrive. Efter højskolen flyttede jeg til Aarhus, for at starte på SKS. Her blev jeg mødt af kompetente og rare undervisere, og inspirerende unge mennesker. Der var altid en behagelig og ær-

lig stemning under kritik. Atmosfæren i Vogn1 lagde op både hygge og fordybelse og til en øl og et spil bordtennis om freda-

»På mit studie bruger jeg de kompetencer, jeg fik på SKS, især ift. læsning af litteratur.«

gen efter undervisningen. Jeg lærte meget, både om min egen skrivestil, men også om litteratur gene-

relt. De mange ekskursioner og ture gav anledning til ny inspiration og socialt samvær med de andre elever. Mit ophold på SKS inspirerede mig desuden til at starte på Nordisk Sprog og Litteratur på AU, da en af underviserne selv havde samme baggrund. På mit studie bruger jeg de kompetencer, jeg fik på SKS, især ift. læsning af litteratur. Desuden anmelder jeg

også værker i det litterære tidsskrift Modspor. SKS har åbnet en dør til litteraturens verden og er på

mange måder det, der har ført mig til det jeg laver i dag.

ANA, F18

Det, at man som elev på Skrivekunstskolen kaldes forfatter, har en vigtig signalværdi. Det betones at eleverne tages alvorligt som skrivende, og når man tages alvorligt af andre, tager man også sig selv mere alvorligt. Jeg oplevede det som en vigtig anerkendelse, og det gjorde mig ambitiøs på mine teksters vegne.

Jeg satte stor pris på det arbejde som underviserne gjorde med at udvikle en god kritikkultur på skolen.

Det er ikke ligegyldigt, hvordan man taler om en tekst, og ved at forholde

»Jeg satte stor pris på det arbejde som underviserne gjorde med at udvikle en god kritikkultur på skolen.

Det er ikke ligegyldigt, hvordan man taler om en tekst ...«

os til måden vi gav kritik på, lærte vi at stå i et professionelt forhold til vores tekstproduktion, samtidig med at vi blev opkvalificerede som læsere og som læsekollektiv.

For mig blev Skrivekunstskolen et springbræt for mit videre arbejde med

litteraturen. Jeg er ligeledes blevet inviteret til at læse op og lignende i umiddelbar forlængelse af min tid på skolen.

Efter endt forløb bliver skolen et sted man kan vende tilbage til i forbindelse med litterære såvel som sociale arrangementer, oplæsninger, bordtennisturneringer, fester m.m.

JACOB, E18

I mine semestre på Skrivekunstskolen har jeg udviklet mig rigtig meget. Som skrivende person, har jeg haft plads og tid til at udvikle min stil og min evne til at læse kritisk. Socialt har skolen givet mig et tilholdssted og en omgangskreds med unge mennesker med de samme interesser som mig. Blan-

dingen af at skrive og læse egen tekst op i trygge omgivelser med andre, har gjort at jeg har åbnet mig og fået det bedre psykisk. Min oplevelse er,

»Socialt har skolen givet mig et tilholdssted og en omgangskreds med unge mennesker med de samme interesser som mig. Blandingen af at skrive og læse egen tekst op i trygge omgivelser med andre, har gjort at jeg har åbnet mig og fået det bedre psykisk.«

at mange der har gået på skolen har fået en klarere idé om hvilken retning de skal vælge i forhold til studie og også, at skolen har plads til alle niveauer af læsere og forfattere, og at det gør noget rigtig godt for dynamikken på holdet.

LÆRKE, F17

Det havde jo aldrig været planen, at jeg skulle være soldat resten af mit liv. Så da jeg efter knap fire år i uniform begyndte at se mig om efter muligheder for at bytte sværdet ud med pennen, gentog min mor samme opfordring, hun før havde luftet i et forsøg på at lokke mig væk fra hæren: du skal da være journalist. Og modsat tidligere virkede tanken fak-

tisk tillokkende nu. Men da jeg kun sporadisk havde beskæftiget mig med det skrevne ord siden gymnasiet og altid havde

»... med så mange dedikerede, vidt forskellige mennesker omkring bordet, havde du et panel af tilbagemeldere på dine tekster, som dårligt kan købes for penge.«

var der i den grad behov for at få banket rusten af. For optagelsesprøven til Journalisthøjskolen er notorisk svær, og jeg havde ikke lyst til at ende som en af de personer, der først får det grønne stempel efter flere års forsøg.

set kommareglerne som vejledende – lidt i stil med færdselsloven og Genevekonventionen –

Rent tilfældigt opdagede jeg, at Godsbanen tilbød et skriv kursus samme forår, der virkede skræddersyet til mig: jeg kunne få skrevet en mas-

se, øve mig på at sætte kommaerne de rigtige steder, og jeg slap for at tage med kompagniet på en planlagt feltøvelse i det altid regnvåde Oksbøl øvelsesterræn.

Noget af det jeg satte mest pris på ved Skrivekunstskolen, var mulighe- den for *virkelig* at give mig hen i det at fylde ord på papir. Jeg er notorisk dårlig til at sætte mig *til* at skrive. Og når jeg endelig kommer i gang, er jeg lige så dårlig til at holde fo- kus. Hverken før eller si- den har jeg formået at holde skruen i vandet og skrive så meget – så effektivt – som jeg gjorde i løbet af det forår. Om alt; om intet; i øst og i vest.

Når vi så hver især havde brugt et par timer på at drikke kaffe og skri- ve bevingede ord, så var der kø ved printeren. For ord kommer jo først til live, når andre får dem at høre – og helst fra din mund.

”Nå, hvem starter i dag? Emil, har du lyst?”, kunne det lyde fra Chri- stian (eller én af hjælpe- lærerne), idet vi sad henne omkring bordet og kigge- de på hinanden; i starten nervøst, men efter et par uger med tillidsfulde øjne. Og så var der jo ikke an- det at gøre end at dele si- ne tanker eller fortællin- ger eller forsøg på halv- dårlig poesi – altså mine egne forsøg – med de an- dre. De fulgte med i tek- sten, tog lidt noter, men ellers var der stille, ud over lyden af min stem- me. Så var teksten slut, og

»Hverken før eller siden har jeg formået at holde skruen i vandet og skrive så meget – så effektivt – som jeg gjorde i løbet af det forår.«

for en stund var der helt stille. Indtil en af de andre rømmede sig og begyndte på sin tilbagemelding.

Vi lærte siden på Jour- nalisthøjskolen, at en feedback skal følge de tre K'er: den skal være kri- tisk, konstruktiv og kær- lig. Du lærer intet af folk,

der udelukkende fortæller dig, hvor god du er, imens de let og elegant træder udenom hullerne i vejen. Det er den direkte vej til tåkrummende auditions i X-Factor. Du bliver nødt til at være ærlig, for at de får noget ud af din tilba- gemelding. Så stoler de mere på dine kritikpunk- ter og bliver lidt gladere for dine roser. Især hvis du ikke er en idiot, der ba- re sidder og rakker de an- dre ned, men slet ikke kan klare at få talt dit skrevne ord mindste imod.

På Godsbanen var vi al- le indforståede med, at de færreste tekster en- ten er lort eller Hemingway; de er lidt af det hele. Nogle gange skal du bruge andres

øjne til at finde ud af, hvad der er pissefedt, og hvad der kan blive bedre endnu. Og med så mange dedikerede, vidt forskelli- ge mennesker omkring bordet, havde du et panel af tilbagemeldere på dine tekster, som dårligt kan købes for penge.

Og så har jeg ikke engang fortalt jer om, hvor fucking hyggeligt det var at bruge sin tid med Sif og Jens og Albert og Astrid, og jeg kunne fortsætte listen. Enhver bør opsøge den slags fællesskaber fra tid til anden; hvor man tillader sig at være kreativ og komme hinanden lidt ved. Det er bare fedt.

Der var selvfølgelig også de lejlighedsvis op-

læsninger, hvor man stod der på sceneskrækkens kant med vaklende knæ og læste en eller anden tekst op, som handlede om at have diarré i Afghanistan. Imens de fremmede ansigter nedenfor enten smilede, rynkede på næsen eller nikkede eftertænksomt. Bagefter kunne jeg lettet gå over til de andre og få et klap på skulderen.

”Godt gået, Emil”.

”Tak, tak... Jeg tror faktisk, jeg har nogle rettelser til teksten. Dem kan I høre til feedback på mandag”.

Og så endte jeg i øvrigt med at komme ind på Journalisthøjskolen. Dét kan også anbefales.

EMIL, F14

Hvis ikke jeg var taget på Skrivekunstskolen, føler jeg mig overbevist om, at jeg ville side på 4. semester af universitetet og overveje, om jeg ikke skulle gøre noget ved det skriveri. Overbevise mig selv om, at jeg ville være vild med at skrive, ”hvis bare jeg havde tiden til det.” Dét har man på Skrivekunstskolen - tid til at

fordybe sig, mulighed for at blive udfordret. Skrive-

»Jeg lærte meget af at få og give kritik og at blive præsenteret for ny litteratur. Jeg lærte at bruge sproget på nye måder.«

kunstsikolen blev for mig det sted, hvor jeg fik prøvet skriveriet af. Selvom jeg gik derfra uden en forfatter-skoledrøm, er jeg glad for at jeg meldte mig til alligevel, for jeg er stadig glad

for at skrive, og jeg har brugt en del af det, jeg lærte der sidenhen.

Jeg lærte meget af at få og give kritik og at blive præsenteret for ny litteratur. Jeg lærte

at bruge sproget på nye måder. Og så var det dejligt at fordybe sig og at have et halvt år dedikeret til én ting.

SOFIE, E17

Skrivekunstskolen åbnede op for et tekstunivers jeg på daværende tidspunkt ikke vidste eksisterede. Jeg gik cirka fra dagbogsskriblerier til at kunne lege mere med ord, opsætning, fortælling og form. Det opstod gen-

nem fælles tekstlæsning, kritik af egne og andres tekster og så vigtigst; alt

»... derfor er det et taknemmeligt tilbageblik, jeg sidder med i dag.«

det uformelle i mellemrummene.

For tiden vælger jeg ikke at gøre litteraturen til

en profession, med det sagt bruger jeg tekst dagligt i mit faglige arbejde,

og derfor er det et taknemmeligt tilbageblik, jeg sidder med i dag.

VIVIAN, E16

(Følgende interviews er løftet fra Charlotte Christensens speciale ”Den eneste måde jeg kan få fodfæste på, på den her planet” (2017), se bilag)

Jeg skriver også rigtig meget for mig selv. Det... det tvinger mig til at tænke over ting. At sætte nogle andre ord på det. Og sige, nå men jeg er ked af det i dag. *Hvorfor* er du ked af det i dag. Øhm. Af den og den og den og den grund. Så synes jeg, at jeg kan arbejde med det.

Det giver en eftertanke, og jeg finder en årsagssammenhæng. Det er ikke nødvendigvis noget jeg

»Og sige, nå men jeg er ked af det i dag. *Hvorfor* er du ked af det i dag.«

skriver ned. Bare at tænke over sig selv, i en sammenhæng. Jeg kommer meget til at tænke over, efter jeg er begyndt at skrive. – hvordan kunne

dét egentlig forstås, som jeg sagde der? Når jeg har skrevet noget ned, som jeg har sagt til andre ik’.. så læser jeg det og tænker, fuck nu synes han jeg var et svin. Eller fuck, nu tror hun jeg er forelsket.

ELEV, E16

Jeg tror man starter med at tegne og lave kreative ting som barn, fordi man

har brug for at få bekræftet sine følelser i verden. Vi kommer og siger, det er sådan her vores familie

ser ud. Det har jeg tegnet, er det rigtigt mor? Ik. Så

»... man har brug for at få bekræftet sine følelser i verden.«

bliver man bekræftet i det. Så man navigerer, i hvert fald.. sådan en slags som mig. Den eneste måde jeg

kan få fodfæste på på den her planet er ved at blive bekræftet og afkræftet i hvordan tingene ser ud.

ELEV E16

Nu tænker jeg generelt at litteratur er en måde, ligesom filosofi, at stå ud i verden på. Det samme tænker jeg, når jeg skriver mine tekster. Ja, måske er det nogle mennesker jeg har

mødt. Jeg ved ikke konkret hvilket menneske.

»Der er også altid noget af mig selv i de mennesker.«

Jeg tror tit det er en sammenblanding. Der er også altid noget af mig selv i

de mennesker. Det er ikke en bestemt person. Der bliver puttet nogle ting ned i.

ELEV E16